

Ziua Cincizecimii

Faptele apostolilor 2

Henry Allen Ironside

Online începând de la: 19.05.2024, Actualizat: 19.05.2024

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

CINCIZECIMEA

Acum vom studia următorul eveniment mare, care urmează evenimentelor minunate despre care ni se relatează în Evanghelii.

1. Mai întâi a avut loc întruparea Domnului nostru Isus: Dumnezeu Fiul a venit pe acest pământ pentru a uni umanitatea și Dumnezeirea.
2. Apoi a fost Golgota, când Hristos S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru noi, pentru a anula păcatele noastre.
3. A urmat învierea trupească a Mântuitorului.
4. În Faptele apostolilor 2 citim despre Cincizecime, despre venirea unei alte Persoane a Dumnezeirii. Duhul Sfânt a venit să locuiască în Biserica de pe pământ și pentru a-i face pe credincioși capabili să ducă mesajul harului peste tot.

Semnificația Cincizecimii (versetele 1-21)

Versetul 1

Să observăm cuvintele introductive:

Faptele apostolilor 2.1: Și, pe când se împlinea ziua Cincizecimii, erau toți împreună la *un loc*.

În acel moment, credincioșii din Ierusalim erau în jur de o sută douăzeci de persoane și puteau fi toți împreună și, mai important, erau toți împreună cu un singur gând¹. Dar să nu ne înșelăm. Cincizecimea nu a venit pentru că erau cu toții unanimi și *la un loc*; ei erau acolo în așteptarea Cincizecimii și în ascultare de cuvântul Domnului Isus Hristos. Cincizecimea era o epocă prestabilită în gândurile lui Dumnezeu și în Cuvântul lui Dumnezeu. În vremurile trecute, fusese stabilit momentul în care Duhul Sfânt urma să coboare și să-Și stabilească locuința la poporul lui Dumnezeu pe pământ. Domnul Isus spusese că Tatăl avea să trimită Mângâietorul și că El „va primi din ce este al Meu și vă va face cunoscut” (Ioan 16.14). El a mai spus: „Rămâneți în cetate, până când veți fi îmbrăcați cu putere de sus” (Luca 24.49).

Duhul Sfânt urma să inițieze o nouă dispensație, iar Dumnezeu stabilise momentul în care această dispensație urma să înceapă: Ziua Cincizecimii. În Leviticul 23, citim despre „anul de sărbătoare” sau anul sfânt al lui Israel, cu marile sărbători ale lui. Printre acestea se număra Paștele din primăvară (în a paisprezecea zi a lunii Nisan), care prefigura moartea Domnului nostru Isus Hristos. Când a venit Paștele, El a murit (la Paștele predestinat pentru aceasta). El a ținut Paștele în seara dinaintea morții Sale. Conform modului nostru de numărare, ziua iudaică începea în seara unei zile și continua până în seara următoarei zile; astfel, Isus a mâncat Paștele cu ucenicii Săi în prima seară, iar înainte de seara următoare, El, Mielul fără pată, a murit pe Golgota. „Îndepărtați aluatul vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, după cum voi sunteți fără aluat. Pentru că și paștele nostru, Hristos, a fost jertfit; de aceea să ținem sărbătoarea nu cu aluat vechi, nici cu aluat de răutate și de viclenie, ci cu azimele curăției și ale adevărului” (1. Corinteni 5.7,8).

Dacă citim mai departe în Leviticul 23, vedem că în a doua zi după Sabat ei trebuiau să aducă un snop din cele dintâi roade. Ni se spune că Hristos a fost înviat dintre morți ca fiind „cel dintâi rod al celor care au adormit” (1. Corinteni 15.20). Așa cum Paștele era un simbol al morții lui Hristos, tot așa și primul rod era un simbol al învierii glorioase a Celui întâi-născut dintre morți.

Revenim la Leviticul 23 și citim versetele 15 și 16:

- **Leviticul 23.15,16:** Și, de a doua zi după sabbat, de la ziua când ați adus snopul darului legănat [cel dintâi rod], să vă numărați șapte sabbate; să fie întregi; să numărați cincizeci de zile până la a doua zi după sabbatul al șaptelea; și să aduceți un nou dar de mâncare Domnului.

Trebuiau să treacă cincizeci de zile între aducerea primelor roade și sărbătoarea Cincizecimii. *Cincizecimea* înseamnă de fapt „a cincizeca zi”. De aceea, Dumnezeu stabilise ca această sărbătoare să fie celebrată în Israel ca o prefigurare a începutului unei noi epoci, în care trebuia să se aducă Domnului o nouă jertfă de mâncare: „Să aduceți din locuințele voastre două pâini, ca dar legănat, ... să fie coapte cu aluat” (Leviticul 23.17). Aceste pâini nu-L puteau reprezenta pe Domnul nostru, deoarece conțineau aluat: aluatul este un simbol al păcatului, iar El era Cel fără de păcat. Cu toate acestea, pâinile îi simbolizează pe cei care sunt prezentați lui Dumnezeu ca o nouă creație prin moartea Domnului Isus Hristos: iudei și neamuri, care sunt păcătoși în sine, dar ale căror păcate sunt judecate în lumina crucii lui Hristos. De aceea, Cincizecimea a fost începutul unei noi dispensații, epoca Bisericii, trupul lui Hristos.

Când a venit ziua Cincizecimii, apostolii erau adunați *la un loc*, conform poruncii Domnului Isus. Dar unde era acest *un loc*? Nu este atât de ușor de spus pe cât ar părea. Mulți presupun că era camera de sus, unde cei o sută douăzeci se adunaseră pentru rugăciune. Dar dacă deschidem în Luca, citim: „I s-au închinat, s-au întors la Ierusalim cu mare bucurie. Și erau mereu în templu, laudând și binecuvântând pe Dumnezeu” (Luca 24.52,53). Ei petreceau timpul într-o cameră de sus, dar zi de zi se duceau în Templu. Exista o mare libertate în curțile Templului. Ei se adunau acolo pentru a-L lauda și a-L glorifica pe Domnul. Se întâlneau grupuri diferite; aici un grup de saducheii cu învățătorul lor și acolo un grup de farisei cu învățătorul lor. Ucenicii veneau acolo pentru a-L lauda pe Dumnezeu și s-ar putea foarte bine ca Duhul Sfânt să se fi coborât acolo. Acesta ar putea fi, de asemenea, motivul pentru care și alții erau prezenți și au auzit tot ce se întâmpla. Pe de altă parte, camera de sus ar fi putut fi într-un loc public, iar vuietul unui suflu puternic ar fi putut să atragă atenția oamenilor și să-i determine să meargă în acea cameră de sus. Personal, cred că este probabil ca ei să fi fost adunați în curțile Templului, atunci când s-a pogorât Duhul Sfânt.

Versetul 2

Faptele apostolilor 2.2: Și a venit deodată un sunet din cer, ca vuietul unui suflu [vânt] puternic, și a umplut toată casa unde ședeau.

Citim despre un zgomot „ca vuietul unui suflu puternic”. Domnul Isus folosește vântul ca

simbol al Duhului Sfânt, atunci când vorbește despre nașterea din nou: „Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine și unde se duce: așa este oricine este născut din Duhul” (Ioan 3.8). Duhul Sfânt nu putea fi văzut, dar prezența Sa putea fi simțită și auzită. Vuietul „a umplut toată casa unde ședeau”.

Versetul 3

Faptele apostolilor 2.3: Și li s-au arătat limbi împărțite, ca de foc, și s-au așezat peste fiecare dintre ei.

Cei prezenți priveau cu uimire. Dar ceea ce semăna cu focul nu era foc; era semnul vizibil al coborârii Duhului Sfânt. Când Domnul Isus Hristos S-a ridicat la botezul Său în Iordan, S-a văzut Duhul Sfânt coborând ca un porumbel și venind peste El [Matei 3.16]; în același mod, limbile ca de foc se vedeau acum poposind pe capetele ucenicilor. Fără îndoială, aceste limbi aveau o semnificație specială: venise ceasul în care Dumnezeu voia să înlăture blestemul de la Babel de pe oameni. La Babel, Dumnezeu a încurcat și împărțit limba în așa fel încât oamenii trebuiau să converseze în mai multe limbi. Acum, Duhul Sfânt venise cu putere pentru a-i face capabili ca mesagerii Săi să dea mărturie în multe limbi despre lucrarea terminată a Domnului Isus Hristos.

Versetele 4-12

Faptele apostolilor 2.4-12: Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească. Și locuiau în Ierusalim iudei, bărbați evlavioși din orice națiune a celor de sub cer. Și zvonul despre aceasta răspândindu-se, mulțimea s-a adunat și era nedumerită, pentru că fiecare îi auzea vorbind în propria lui limbă. Și toți erau uimiți și se minunau, zicând: „Iată, toți aceștia care vorbesc, nu sunt ei galileeni? Și cum îi auzim noi pe fiecare în propria noastră limbă în care am fost născuți? Parți, și mezi, și elamiți, și cei care locuiesc în Mesopotamia, și în Iudeea, și în Capadocia, în Pont și în Asia, și în Frigia și în Pamfilia, în Egipt și în părțile Libiei care sunt lângă Cirene, și romani în trecere, și iudei, și prozeliti, cretani și arabi, îi auzim vorbind în limbile noastre lucrurile mari ale lui Dumnezeu!” Și toți erau uimiți și nedumeriți, zicând unul altuia: „Ce să fie aceasta?”

Imediat „toți s-au umplut de Duh Sfânt”. Au existat două motive pentru venirea Duhului Sfânt la Cincizecime:

- Duhul a venit pentru a introduce noua epocă (dispensație), prin botezul tuturor credincioșilor într-un *singur* Nu erau ei copii ai lui Dumnezeu? Ba da, dar erau doar multe unități individuale. Însă, când a venit Duhul lui Dumnezeu, toți au fost botezați într-un *singur* Duh, într-un *singur* trup [1. Corinteni 12.13].
- Mai mult, ei au fost făcuți capabili să dea mărturie. Duhul venise pentru a primi lucrurile lui Hristos și pentru a dezvălui credincioșilor lucrurile lui Dumnezeu, și ca să-i ungă, pentru ca ei să meargă și să vestească Evanghelia altora. Aceasta era pentru toate popoarele. Nu există nicio indicație aici că aceasta urma să fie limitată doar la Israel. Dumnezeu le-a dat acestor ucenici iudei capacitatea de a vesti Cuvântul în limbile tuturor

oamenilor care veniseră la Ierusalim pentru a sărbători sărbătoarea Domnului.

S-a pus întrebarea, dacă miracolul a constat în faptul că ucenicii au vorbit în limbi diferite sau dacă miracolul a fost în urechile ascultătorilor. Adică, apostolii au vorbit în limba lor maternă galileeană, în timp ce oamenii îi auzeau în limba lor? Versetul 4 oferă un răspuns clar la această întrebare: ei „au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească”. Acești galileeni, care poate că nu învățaseră niciodată o altă limbă în afară de a lor, au fost dintr-o dată atât de mișcați de Duhul Sfânt încât li s-au dezlegat limbile și au început să vorbească și să predice în limbile oamenilor care erau adunați acolo și care îi ascultau. Acești oameni au fost uimiți și au murmurat între ei, spunând: „Iată, toți aceștia care vorbesc, nu sunt ei galileeni? Și cum îi auzim noi pe fiecare în propria noastră limbă în care am fost născuți?” (Faptele apostolilor 2.7,8). Urmează apoi o lungă listă a diferitelor popoare care erau reprezentate acolo; cei mai mulți erau iudei, mulți erau prozeliți, iar alții nu aparțineau niciuneia dintre cele două grupări. Ultimii care sunt menționați sunt creștii și arabii. Aceștia erau probabil păgâni, și totuși, în timp ce ascultau, au spus: „Îi auzim vorbind în limbile noastre lucrurile mari ale lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor 2.11). Nu este de mirare că ei erau uimiți.

Versetul 13

Faptele apostolilor 2.13: Dar alții spuneau în batjocură: „Sunt plini de must!”

Dar ceilalți, care îi ascultau pe apostoli, nu puteau înțelege; auzeau ceea ce li se părea a fi o bolboroseală. Ei spuneau: „Sunt plini de must!”. Părea că sunt beți și scoteau sunete fără sens, care nu însemnau nimic.

Această situație am înțeles-o foarte clar acum câțiva ani în San Francisco. Un grup dintre noi avea obiceiul de a merge în fiecare sâmbătă seara în cea mai rea parte a orașului, unde treceau sute de marinari de pe navele din port. Țineam adunări pe stradă de la ora opt până la miezul nopții și ne adresam tuturor categoriilor de oameni. Unul dintre vorbitori, care acum este misionar în Argentina, era spaniol de origine, dar vorbea fluent și franceza, italiana, portugheza și alte limbi. Când vedea un grup de marinari francezi trecând pe lângă el (numele navei lor era scris pe șapcă), li se adresa deodată în limba lor și vorbea cu ei timp de poate douăzeci de minute. Apoi, când vedea un grup de marinari portughezi (ușor de recunoscut după uniformele lor), se îndrepta spre ei și le vorbea în portugheză, după care aceștia se strângeau lângă el. Mai târziu, a vorbit probabil cu un grup de spanioli sau mexicani și apoi poate cu câțiva italieni. Aproape că nu era sâmbătă seara în care să nu vorbească în toate aceste limbi diferite. De mai multe ori am văzut oameni trecând pe lângă mine și spunând: „Ce rost are să-l ascultăm? E beat. Nu poți înțelege nimic din ce spune!” Nu cunoșteau limba.

La fel a fost și la Cincizecime. Petru și tovarășii săi nu s-au comportat ciudat, dar pentru că vorbeau în limbi diferite, cei care nu-i puteau înțelege au tras imediat concluzia că trebuie să fie beți.

Versetele 14-17

Faptele apostolilor 2.14-16: Dar Petru, stând împreună cu cei unsprezece, și-a ridicat glasul și le-a vorbit: „Bărbați iudei și voi toți cei care locuiți în Ierusalim, să știți aceasta și plecați urechea la cuvintele mele: pentru că aceștia nu sunt beți, cum gândiți voi, fiindcă este al treilea ceas al zilei, ci aceasta este ceea ce s-a spus prin profetul Ioel:

Și apoi Petru citează foarte exact din profeția din Vechiul Testament care se referă la începutul Împărăției Milenare. Profeția se referă la momentul în care Dumnezeu Își va revărsa judecata asupra popoarelor, iar Domnul Isus va veni pentru a doua oară pentru a-Și instaura Împărăția aici, pe pământ. Duhul Sfânt se va revărsa atunci peste toată făptura. Dar Petru citează partea care se referă la instaurarea Împărăției în putere și glorie și le spune celor care se poticnesc de aceasta și ridică obiecții: „Aceasta este ceea ce s-a spus prin profetul Ioel”.

O mare parte din profeție nu s-a împlinit încă, dar Petru spune că același Duh, care a lucrat în ziua Cincizecimii, este Duhul care va fi revărsat peste toată făptura în zilele din urmă. Ioel spune:

Faptele apostolilor 2.17a: „Și va fi în zilele din urmă, zice Dumnezeu, că voi turna din Duhul Meu peste orice făptură ...

Observă semnificația cuprinzătoare a acestei afirmații. Este ceva pentru întreaga lume în acea zi glorioasă a Mileniului, iar această venire a Duhului Sfânt, această binecuvântare a cincizecimii, este și pentru întreaga lume de astăzi. Uneori mă uimesc cu privire la cei care spun că Dumnezeu ar fi înzestrat doar pe Israel cu o astfel de putere. El avea în vedere nenumăratele milioane de păgâni - care se născuseră deja și se vor naște de-a lungul secolelor - când Duhul lui Dumnezeu a venit cu mesajul pentru toți.

Faptele apostolilor 2.17b: ... și fiii voștri și fiicele voastre vor profeți; și tinerii voștri vor vedea viziuni și bătrânii voștri vor avea vise;

Venirea Duhului lui Dumnezeu pune stăpânire pe un bărbat sau pe o femeie și le dă o iluminare, pe care nu ar fi avut-o în mod normal. El îi face să înțeleagă Vechiul Testament, le descoperă lucrurile care vor veni și le dă o înțelegere a lucrării Domnului nostru Isus Hristos și a efectului acesteia asupra păcatului și a nevoilor oamenilor.

Versetele 18-20

Faptele apostolilor 2.18: da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna în zilele acelea din Duhul Meu, și vor profeți.

A profeți înseamnă a vesti adevărul lui Dumnezeu. Dar să observăm că profeția lui Ioel nu s-a împlinit în totalitate:

Faptele apostolilor 2.19,20: Și voi face minuni sus în cer și semne jos pe pământ, sânge și foc și negură de fum. Soarele se va preface în întuneric și luna în sânge, mai înainte de a veni ziua Domnului cea mare și glorioasă.

Profeția lui Ioel [vezi Ioel 3] ne conduce la venirea Domnului, când El Își va instaura Împărăția și va înlătura orice nedreptate. Dar același Duh, care va lucra atunci, este același Duh care a venit la Cincizecime și care a lucrat cu putere în ultimii două mii de ani. El este Cel care îi împuternicește pe slujitorii lui Dumnezeu să meargă în toată lumea și să propovăduiască Evanghelia la orice creatură, căci citim: „*Oricine* va chema Numele Domnului va fi mântuit” (Ioel 2:32). Nu încerca să limitezi acest „*oricine*”. Este același „*oricine*” care se găsește în Ioan 3:16: „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca *oricine* crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă”. Mesajul este formulat diferit aici, dar sensul este același.

Versetul 21

Faptele apostolilor 2.21: Și va fi că oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.

Și astfel a venit Duhul lui Dumnezeu. Mângâietorul a venit, iar sfinții lui Dumnezeu au primit Duhul și au fost astfel botezați într-*un singur* trup și chemați, prin puterea Duhului, să iasă și să ducă mesajul Evangheliei până la marginile pământului. Ai chemat tu Numele Domnului? Crezi tu în Hristos ca Mântuitor personal? Atunci nu te îndoii, ci primește cuvintele Duhului Sfânt: „*Oricine* va chema Numele Domnului va fi mântuit”.

Predica de Rusalii a lui Petru (versetele 22-36)

Presupun că predica, ținută de apostolul Petru în ziua Cincizecimii la Ierusalim, este cea mai răspândită predică din toate timpurile. Știm din Sfânta Scriptură că, în urma ei, trei mii de suflete s-au convertit la Domnul.

Ce caracter avea această predică și ce anume i-a atras atât de mult pe oameni? Încercând să răspundem la această întrebare, trebuie, desigur, să ținem cont de faptul că circumstanțele au fost extrem de remarcabile. Domnul Isus Hristos împlinise trei ani și jumătate slujirea Sa miraculoasă în Israel. Prin numeroasele Sale minuni, El Își dovedise puterea mesianică, iar caracterul Său arăta că El era Fiul lui Dumnezeu. Unii au crezut în El, dar mulți L-au respins, iar cei care L-au respins L-au răstignit. Trei zile mai târziu, El a înviat din mormânt, S-a arătat câtorva aleși timp de patruzeci de zile și apoi S-a înălțat la cer. După aceasta, în împlinirea profeției Vechiului Testament, Duhul Însuși a venit în ziua Cincizecimii, așa cum fusese prezis. O mare mulțime s-a adunat la Ierusalim din toate țările în care iudeii fuseseră împrăștiați de-a lungul secolelor. Ei veniseră să celebreze sărbătorile din Ierusalim, mai întâi Paștele și apoi sărbătoarea Cincizecimii; și când au auzit mesajul lui Petru, acesta le-a fost rostit cu o putere deosebită.

Niciodată nu vor mai exista astfel de circumstanțe, și acesta este unul dintre motivele pentru care nu ne putem aștepta la repetarea acestei puteri sau chiar la o singură predică, care să fie la fel de eficientă ca aceasta. Dar dacă ne uităm la conținutul predicii, aceasta ne va sugera cel puțin tipul de predică, pe care Dumnezeu o poate folosi pentru convertirea păcătoșilor:

1. În primul rând este simplitatea. În acea zi nu a fost rostit niciun cuvânt pe care un copil adolescent nu l-ar fi putut înțelege. Petru nu a avut nevoie de nimeni care să explice

cuvintele sale. Ascultătorii săi nu au avut nevoie să plece și să consulte un dicționar. El și-a prezentat mesajul în așa fel încât chiar și cea mai simplă și mai needucată persoană să-l poată înțelege.

2. În al doilea rând, predica lui Petru a fost despre Domnul Isus Hristos. El L-a înălțat pe Hristos, răstignit și înviat, iar acesta este mesajul pe care Dumnezeu a promis că îl va binecuvânta. El și-a trimis slujitorii în lume pentru a vesti Evanghelia, vestea bună despre Fiului Său. Petru nu s-a certat, nu a intrat în probleme teologice tainice; el le-a vorbit despre moartea și învierea Domnului Isus Hristos. În timp ce le spunea, Duhul Sfânt a atins inimile ascultătorilor săi cu o putere extraordinară de convingere. Mă tem că noi uităm, că această istorisire simplă este cea care le este necesară oamenilor și îi conduce la cunoașterea mântuirii.

Uneori cântăm:

Îmi place să spun povestea
despre lucrurile nevăzute de sus;
despre Isus și gloria Sa,
despre Isus și dragostei Sa.²

Și totuși, petrecem atât de mult timp vorbind despre alte lucruri și atât de puțin timp despre această minunată poveste. Nu m-aș mira dacă ascultătorii noștri ar dori să ne amintească această altă strofă:

Spune-mi de multe ori povestea,
Căci o uit atât de repede.
Roua de la ora dimineții
a dispărut până la ora prânzului.³

De aceasta are nevoie lumea! După aceasta tânjesc bărbații și femeile.

Versetul 22

Faptele apostolilor 2.22a: Bărbați israeliți, ascultați cuvintele acestea:

Vedem că la început Hristos nu a venit la neamuri, ci „decât la oile pierdute ale casei lui Israel” (Matei 15.24). Deși ucenicii trebuiau să meargă până la marginile pământului, El a spus în mod expres că trebuiau să înceapă la Ierusalim [Faptele apostolilor 1.8]. Ierusalimul avea cele mai mari privilegii și, cu toate acestea, Îl răstignise pe Fiul lui Dumnezeu. Așadar, acest mesaj a fost adresat chiar celor care Îl respinseseră pe Hristos - poporul Israel.

Faptele apostolilor 2.22b: ... pe Isus Nazarineanul, Om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin lucrări de putere și minuni și semne, pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum voi înșivă știți, ...

Denumirea „Isus Nazarineanul” vorbește despre întruparea Sa; vorbește despre smerenia caracterului Său. El, Cel care este mai presus de toate, Dumnezeu preamărit în veșnicie, S-a

coborât să devină un tâmplar din Nazaret.

Marele evanghelist japonez Kagawa Toyohiko (1888-1960), vorbind despre numeroasele binecuvântări pe care Evanghelia le-a adus japonezilor, a spus că aceasta i-a învățat pe locuitorii Japoniei, chiar și pe cei care au respins mesajul salvator, demnitatea omului muncitor. Înainte de venirea Evangheliei, omul muncitor era privit cu un dispreț absolut. Când misionarii creștini au venit și au spus istoria Fiului lui Dumnezeu, care a devenit tâmplar și Și-a vărsat sângele pe cruce pentru păcatele noastre, părerea oamenilor despre clasa muncitoare s-a schimbat. A fost la fel peste tot în lume. Când a venit Isus, oamenii muncii erau puțin mai mult decât sclavi. Dar astăzi nu mai există aproape deloc sclavie reală în națiunile civilizate. Unii sunt înrobiți prin legi crude și nemiloase, dar sosirea mesajului Evangheliei schimbă complet atitudinea față de cei care muncesc și trudesc. Isus din Nazaret a muncit. Dumnezeu L-a uns pe Isus din Nazaret, „care umbla din loc în loc făcând bine și vindecând pe toți cei asupriți de diavolul” (Faptele apostolilor 10.38).

Inițial, Petru nu trece dincolo de faptul că Isus a devenit Om. La început, el nu intră în discuția despre Dumnezeirea lui Hristos. El spune: „Om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin lucrări de putere și minuni și semne, pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru”. Cu alte cuvinte, Petru le spune că acest Om este Mesia. Dumnezeu Își pusese pecetea asupra Lui. El era cel pe care profeții Îl anunțaseră și psalmiștii Îl cântaseră, și ce au făcut ei cu El? Doresc să te întreb: Ce ai făcut tu cu El? Tu știi de ce a venit și de ce a murit. Ce ai făcut tu cu El? Ți-ai deschis inima pentru a-L primi? Crezi în El ca Mântuitor al tău? Dacă nu, ești la fel de vinovat și, în unele privințe, chiar mai vinovat decât cei din acele zile. Ce au făcut ei?

Versetul 23

Faptele apostolilor 2.23: ... pe Acesta, dat după planul hotărât și preștiința lui Dumnezeu, voi, prin mâna celor nelegiuți, L-ați răstignit și L-ați omorât, ...

Aici se întâlnesc două lucruri, care adeseori provoacă probleme pentru gânditorii dintre oameni: scopul predestinat al lui Dumnezeu și voința liberă a oamenilor răi. Dumnezeu predestinase ca Fiul Său preaiubit să vină în lume și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru păcătoși. Isus „n-a venit ca să l se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Matei 20.28). Dar Dumnezeu nu a predestinat ca oamenii să-L blesteme, să-L scuipe și să arunce asupra Lui tot felul de umilințe. Aceste lucruri se datorau păcătoșeniei oamenilor, instigați de satan. Petru spune, ca să zic așa: „Dumnezeu L-a trimis; Dumnezeu știa că toate acestea se va întâmpla; dar voi sunteți responsabili pentru păcatele voastre, pentru că L-ați prins și L-ați răstignit și L-ați ucis cu mâinile voastre rele”.

Când omul face ce este mai rău - Dumnezeu face ce este cel mai bun. Omul a arătat răutatea și nedreptatea inimii sale; a strigat: „Ia-L, ia-L, răstignește-L!” (Ioan 19.15), iar apoi soldații fără milă L-au bătut în cuie pe crucea rușinii. Dar după ce omul a făcut toate acestea, Dumnezeu a spus, ca să zicem așa: „Acesta, Fiul Meu preaiubit, este marea jertfă pentru păcat pentru cei vinovați. Chiar și pentru poporul care acum Îl respinge, pentru poporul care L-a răstignit și L-a bătut în cuie pe cruce, sufletul Lui a fost făcut jertfă pentru păcat” [Isaia

53.10]. Prin moartea Sa, s-a obținut răscumpărarea, pe care Dumnezeu o oferă gratuit tuturor oamenilor de pretutindeni. Ca răspuns la ceea ce a făcut omul, Îl vedem pe Dumnezeu acționând cu autoritate.

Versetul 24

Faptele apostolilor 2.24: ... pe Care Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-L durerile morții, pentru că nu era posibil ca El să fie ținut de ea.

După ce păcatul a fost ispășit și problema păcatului a fost rezolvată, dreptatea lui Dumnezeu a cerut ca Fiul Său să fie înviat dintre morți. În învierea Domnului nostru Isus Hristos avem dovada că Dumnezeu este satisfăcut de lucrarea pe care El a împlinit-o. Cel înviat și răstignit este prezentat acum ca Mântuitor al tuturor celor care cred în El.

Versetele 25-32

Apostolul Petru își continuă predica citând din trei psalmi și arătând cum i s-au deschis Scripturile Vechiului Testament. Înainte de înălțarea Sa, Isus a spus despre Duhul Sfânt că Acesta „va primi din ce este al Meu și vă va face cunoscut” (Ioan 16.15). Și astfel, Petru, călăuzit de Duhul Sfânt, se întoarce acum la un pasaj după altul din cartea Psalmilor și arată cum s-au împlinit toate acestea în Hristos. În primul rând, el se referă la Psalmul 16:

Faptele apostolilor 2.25-28: Pentru că David spune despre El: «Îl aveam întotdeauna pe Domnul înaintea mea, pentru că El este la dreapta mea, ca să nu fiu clătinat. De aceea mi s-a bucurat inima și mi s-a veselit limba; da, chiar și carnea mi se va odihni în speranță, pentru că nu vei lăsa sufletul meu în Locuința morților, nici nu vei da pe Sfântul Tău să vadă putrezirea. Mi-ai făcut cunoscut căile vieții, Mă vei umple de bucurie cu fața Ta». {Psalmul 16.8-11}

Se poate spune că aceste cuvinte exprimă perspectiva lui David. Când el a scris Psalmul 16, s-ar fi putut crede că aceste experiențe erau poate ale lui. Dar Petru arată că Duhul lui Hristos era Cel care a vorbit prin David și l-a determinat să scrie așa cum a făcut-o.

Nu toate aceste lucruri se aplică lui David. David nu putea spune: „Nu vei lăsa sufletul în Locuința morților, nici nu vei da pe Sfântul Tău să vadă putrezirea”. Sufletul lui David a fost lăsat în Locuința morților (starea dintre moarte și înviere), iar trupul său a văzut putrezirea. Dar Petru spune:

Faptele apostolilor 2.29,30: Fraților, să-mi fie îngăduit să vă spun deschis despre patriarhul David că a murit și a fost și înmormântat, și mormântul lui este între noi până în ziua aceasta. Fiind deci profet și știind că Dumnezeu i-a jurat cu jurământ ca din rodul coapselor lui să stea pe tronul său, ...

David era profet și, ca profet, aștepta venirea lui Mesia. Știind că Dumnezeu îi „jurase cu jurământ” lui David că fiul său va sta pe tronul său pentru totdeauna, Petru explică, că Dumnezeu a vorbit despre Isus:

Faptele apostolilor 2.31: ... văzând mai dinainte, el a vorbit despre învierea lui Hristos: că n-a fost lăsat în Locuința morților, nici carnea Lui n-a văzut putrezirea.

Este remarcabil modul în care aceste profeții din Vechiul Testament s-au împlinit în Domnul Isus Hristos. Profeții, care nu s-ar fi putut împlini în nimeni altcineva, s-au împlinit toate în El. El a umblat în conformitate cu aceste cuvinte minunate din Psalmul 16.

Versetele 32,33

Pe măsură ce apostolul Petru a schițat viața lui Isus prin mormânt până la tronul lui Dumnezeu, el trece la înviere:

Faptele apostolilor 2.32,33: Dumnezeu L-a înviat pe acest Isus, pentru care noi toți suntem martori. Fiind deci înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și primind de la Tatăl promisiunea Duhului Sfânt, a turnat ceea ce voi vedeți și auziți.

Observă ce spune Petru. Omul Isus Hristos S-a înălțat la cer în trupul Său uman și „S-a așezat la dreapta Măririi în cele înalte” (Evrei 1.3). El este acum Mijlocitorul. Dumnezeu l-a dat Duhul Sfânt fără măsură, pentru ca El să reverse Duhul Sfânt asupra oamenilor de aici de pe pământ. Mai avem nevoie de alte dovezi, care să arate că Petru a înțeles cu adevărat Dumnezeirea Domnului nostru Isus Hristos? Îți poți imagina un om simplu, care să reverse Duhul Sfânt în acest mod? Duhul Sfânt este în Sine o Persoană a Dumnezeirii. Isus, Dumnezeu Fiul, a fost însărcinat de Dumnezeu Tatăl să dea pe Dumnezeu Duhul Sfânt celor care cred în El.

Versetele 33-35

Faptele apostolilor 2.33-35: Fiind deci înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și primind de la Tatăl promisiunea Duhului Sfânt, a turnat ceea ce voi vedeți și auziți. Pentru că David nu s-a suit în ceruri, ci el însuși spune: «Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi ca așternut al picioarelor Tale».

„David nu s-a suit în ceruri” - oh, atunci sufletul lui David doarme în mormânt, ar putea obiecta cineva. Nu, nu la asta se referă. Trupul lui David zace în mormânt, David nu s-a suit încă în cer în trupul său fizic, dar Isus Hristos S-a înălțat la cer în trupul Său glorificat. David a scris cu credință în Psalmul 110.1: „Domnul a zis Domnului meu: «Șezi la dreapta Mea, până îi voi pune pe vrăjmașii Tăi ca așternut al picioarelor Tale.»” Ca să apunem așa, Petru spune: „Frații mei, Omul care a murit pe cruce a fost prezis de David, care șade la dreapta lui Dumnezeu Tatăl, așteptând momentul în care toată creația Îi va fi supusă și toți vrăjmașii Lui vor fi făcuți așternut pentru picioarele Lui”. Acesta este punctul culminant al predicii, iar Petru își întemeiază îndemnul pe el - un îndemn, pe care vi-l aduc și eu vouă astăzi, care poate nu sunteți în Hristos.

Versetul 36

Faptele apostolilor 2.36: Să știe deci sigur toată casa lui Israel că Dumnezeu L-a făcut

și Domn și Hristos pe acest Isus, pe care voi L-ați răstignit.

Gândește-te la bunătatea lui Dumnezeu. Casa lui Israel Îl respinsese pe Hristos. Iudeii și păgânii se uniseră în fapta rea a răstignirii Sale. Cu toate acestea, dragostea lui Dumnezeu este atât de mare, încât a trimis acest mesaj deosebit lui Israel. Ei fuseseră puși deoparte ca națiuni. Isus spusese cu ceva timp înainte: „Vi se lasă casa pustie” (Matei 23.38). În acel moment, ei fuseseră abandonați ca popor, dar Dumnezeu încă mai avea o dorință pentru ei.

Trebuie să ne amintim că cuvântul *Hristos* înseamnă „Unsul” și este echivalentul termenului ebraic *Maschiach* sau *Mesia*. Domnul nostru Isus este Împăratul uns de Dumnezeu. Oamenii, mai ales poporul Său, a spus: „Nu vrem ca acesta să împărățească peste noi” (Luca 19.14). Dar Dumnezeu L-a înviat dintre morți pe Cel pe care poporul L-a respins și a confirmat calitatea Sa de Mesia prin înviere. El L-a făcut și Domn și Mesia.

Se remarcă faptul că în predica lui Petru nu există nici o pledoarie, nici o rugămintă, nici un îndemn pentru ca oamenii să ia o decizie. Dar în momentul în care Petru ajunge la final, există o mișcare imediată în popor și o mare reacție.

Rezultatul Cincizecimii (versetele 37-47)

Această scurtă secțiune din Faptele apostolilor necesită o analiză foarte detaliată și atentă. Ea este subiectul multor controverse și multe neînțelegeri grave sunt trase din ea.

Apostolul Petru tocmai a ținut minunata sa predică, în care expune viața, moartea și învierea Domnului Isus Hristos. El subliniază în mod deosebit faptul că Domnul Isus a venit la poporul Israel ca Mesia, conform profețiilor din Vechiul Testament. El era Cel pe care ei Îl așteptau de secole, dar nu L-au recunoscut când a venit. L-au respins și L-au predat păgânilor, pentru a fi răstignit, dar Petru încheie cu acest cuvânt triumfător: „Să știe deci sigur toată casa lui Israel că Dumnezeu L-a făcut și Domn și Hristos pe acest Isus, pe care voi L-ați răstignit” (Faptele apostolilor 2.36).

Versetul 37

Faptele apostolilor 2.37: Și, auzind acestea, ei au fost străpunși în inimă și le-au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Ce să facem, fraților?”

Efectul mesajului lui Petru a fost imens. În Faptele apostolilor 2.5 se spune: „În Ierusalim locuiau iudei, bărbați evlavioși”. El nu se adresa mulțimii răzvrătite, care stătuse în fața sălii de judecată a lui Pilat și strigase: „Răstignește-L, răstignește-L!” (Ioan 19.6). Mai degrabă, el se adresa în primul rând iudeilor credincioși, care așteptau venirea lui Mesia, precum și unui număr de prozeliti dintre națiuni, care aveau aceleași așteptări sincere. Când acești oameni sinceri au auzit mesajul lui Petru, „au fost străpunși în inimă”. Aceasta era lucrarea Duhului Sfânt. El a dus mesajul în inimile lor în așa fel încât ei au fost profund mișcați.

Ei nu au încercat să nege ce a spus Petru. Dimpotrivă, au acceptat mesajul. Odată ce au acceptat mesajul, ei erau deja născuți din Dumnezeu - de asta putem fi foarte siguri. Apostolul

Petru scrie în primul capitol al primei sale epistole: „Ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne. ... Și acesta este Cuvântul Evangheliei, care v-a fost vestit” (1. Petru 1.23,25). Acești oameni au auzit Evanghelia și au crezut mesajul. Aceasta înseamnă că primiseră în mod inevitabil lumina divină și erau născuți din nou. Ei s-au întors către Petru și ceilalți apostoli și au strigat cu o disperare profundă: „Ce să facem, fraților?” (Faptele apostolilor 2.37).

Acum, vreau să ne dăm seama de aceasta. Strigătul lor nu era același cu întrebarea temnicerului din Filipi, pe care o găsim în Faptele apostolilor 16.30. Acești frați nu le-au spus lui Petru și celorlalți apostoli: „Fraților, ce trebuie să facem ca să fim mântuiți?”. Ei nu se gândeau deloc la asta. În schimb, au spus: „Fraților” (forma de adresare arată deja că ei recunoșteau relația lor fraternă cu cei care predicau), „ce trebuie să facem?”.

Despre ce este vorba în această întrebare? Cred că este foarte simplu de înțeles. Așa cum am spus mai înainte, erau oameni evlavioși. Îl așteptaseră cu seriozitate și cu credință pe Mesia. Petru tocmai le arătase că Mesia a venit. Poporul Îl respinsese pe Împăratul uns de Dumnezeu. Ei Îl respinseseră pe Cel pe care Dumnezeu Îl trimisese pentru a-i elibera. Când Pilat a întrebat: „Să-L răstignesc pe Împăratul vostru?”, ei au răspuns: „Nu avem împărat decât pe Cezarul!” (Ioan 19.15). Acești oameni erau îngrijorați. Ei se așteptau ca Hristos să-și instaureze Împărăția aici, pe pământ. Dar El Se înălțase la cer, unde Dumnezeu Îl așezase pe tronul Său; dar cum rămâne cu această națiune, peste care El urma să domnească? Ce trebuiau să facă ei?

De fapt, ei voiau să întrebe: „Bărbați și frați, având în vedere faptul că Împăratul nostru a venit deja, iar poporul nostru nu a recunoscut aceasta și că El a fost respins și răstignit, ce trebuie să facem acum?”. Ei nu întrebau simplu despre mântuirea lor personală. Ei întrebau despre soarta poporului din care făceau parte. Ce ar trebui să se întâmple? Ce trebuie să facem acum? Există vreo modalitate de a inversa acest eveniment teribil? Există vreo posibilitate ca Hristosul respins să reapară și poporului să i se dea o nouă șansă? Există o modalitate de a inversa judecata? Ce trebuie să *facem*?

Versetele 38,39

Faptele apostolilor 2.38a: Și Petru le-a zis: „Pocăiți-vă, ...

Petru spune cam așa: „Un lucru, pe care îl puteți face, este să vă pocăiți”. Pocăiți-vă! Ce înseamnă asta? Pocăința înseamnă literalmente o schimbare de mentalitate - o schimbare de mentalitate care nu înseamnă doar a privi lucrurile diferit din punct de vedere intelectual, ci o reînnoire morală completă, o schimbare completă de atitudine. Și astfel, Petru spune: „Pocăiți-vă, schimbați-vă atitudinea”. Ei și-au arătat atitudinea atunci când Hristos le-a fost prezentat și L-au respins. Așa că Petru spune: „Schimbați-vă atitudinea. În loc să-L batjocoriți, în loc să-L respingeți - primiți-L! Este adevărat că El a părăsit pământul și nu este aici pentru a-Și instaura Împărăția. Dar El încă trăiește și este înălțat la dreapta lui Dumnezeu. Pocăiți-vă! Întoarceți-vă! În loc să continuați să faceți parte din națiunea care L-a respins, schimbați-vă părerea și separați-vă de grupul apostat, trecând de partea lui Hristos.”

Acesta este mesajul pe care dorim să-l facem cunoscut astăzi tuturor fraților noștri iudei de pretutindeni. Uneori, oamenii nu înțeleg de ce noi trimitem misionari creștini la iudei. Nu au iudeii o religie minunată? Atunci de ce ar trebui să ne preocupăm cu ei? Ei bine, vedeți, noi credem în mărturia lui Moise și a profeților și ne întristează faptul că poporul iudeu, ca și națiunile, L-a respins pe Domnul Isus Hristos. De aceea mergem la ei în ascultare de cuvântul lui Isus Hristos, așa cum facem cu națiunile. Petru le spune tuturor oamenilor - oriunde s-ar afla - și în special lui Israel, care L-a respins și L-a disprețuit: „Schimbați-vă atitudinea față de Domnul Isus Hristos. În loc să călcați în picioare harul Său, deschideți-vă inima pentru El”. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că au existat zeci de mii de iudei care și-au schimbat atitudinea față de Domnul Isus Hristos și L-au încoronat, pe Cel pe care poporul Îl respinsese, ca Domn al vieții lor.

În continuare, Petru le cere să facă ceva, care să-i despartă în mod vizibil de acest popor, care se află sub semnul judecății:

Faptele apostolilor 2.38b: ... și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, și veți primi darul Duhului Sfânt.

Ca parte a poporului, ei erau responsabili în comun pentru respingerea lui Hristos. Acum, Petru spune: „În conformitate cu atitudinea voastră schimbată față de Isus Hristos, dați această mărturie exterioară: fiți botezați în Numele celui pe care L-ați respins, și Dumnezeu vă va privi cum stați și nu veți mai fi supuși judecății, ca cei care L-au respins pe Hristos. Mai mult chiar, veți fi sub harul Său, căci păcatele voastre sunt iertate”. Nu botezul, ci o schimbare de atitudine față de Hristos le-a oferit iertarea. Botezul a fost manifestarea exterioară a noii atitudini a inimilor lor.

Unii presupun că, spunând: „Fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos”, Petru sugerează o formulă de botez diferită de cea dată de Domnul Isus în Evanghelia după Matei. Ei trec cu vederea faptul că Domnul le spune în Matei 28.19 în ce Nume trebuie să-i boteze pe credincioși. El spune: „Mergeți și faceți ucenici din toate națiunile, botezându-i *pentru* Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”. El folosește prepoziția „pentru”. Aceasta este revelația lui Dumnezeu în creștinism. Iudeul Îl cunoștea pe Dumnezeu în sensul de Dumnezeu trinitar, deoarece cuvântul *Elohim* indică Dumnezeul trinitar. Dar Domnul Isus Hristos a oferit revelația deplină, spunând în esență: „Mergeți și botezați-i pe cei convertiți în Numele care conține plinătatea Dumnezeirii”. Ei au făcut ceea ce le-a spus El să facă, iar când s-au angajat să boteze, au făcut-o în Numele lui Isus. Au predicat în Numele lui Isus; au vindecat în Numele lui Isus; au făcut semne și minuni în Numele lui Isus; au botezat în Numele lui Isus. A boteza în Numele lui Isus înseamnă a boteza așa cum a poruncit El: „pentru Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”.

Așadar, nu există nicio confuzie aici. Nu este vorba de un alt fel de botez. Nu este un Nume diferit de cel menționat în Evanghelia după Matei. Acest lucru devine foarte clar în Faptele apostolilor 19. Acolo Pavel a spus când a venit la Efes și a vorbit cu unii dintre ucenici:

- **Faptele apostolilor 19.2-6:** ... le-a zis: „Ați primit voi Duh Sfânt când ați crezut?” Și ei i-au zis: „Nici măcar n-am auzit dacă este Duh Sfânt”. Și el a zis: „Dar atunci pentru ce ați

fost botezați?” Și ei au spus: „Pentru botezul lui Ioan”. Și Pavel a spus: „Ioan, în adevăr, a botezat cu un botez al pocăinței, spunând poporului să creadă în Cel care venea după el, adică în Isus”. Și, când au auzit, au fost botezați pentru Numele Domnului Isus. Și, după ce Pavel a pus mâinile peste ei, Duhul Sfânt a venit asupra lor și vorbeau în limbi și profețeau.

Dacă mai înainte ei ar fi fost botezați ca și creștini, ar fi știut despre Duhul Sfânt, căci El este menționat în formula de botez. Prin urmare, acest pasaj dovedește în mod clar că formula de botez din Matei 28 este cea folosită pentru a boteza cu autoritatea și în Numele Domnului Isus Hristos. Cu alte cuvinte, apostolii spuneau efectiv: „Lăsați-vă botezați cu autoritatea Domnului Isus Hristos pentru iertarea păcatelor voastre și trecutul nu vă va mai fi considerat împotriva voastră. Nu veți mai fi considerați ca făcând parte din poporul care L-a respins pe Hristos și, ca semn al acestui lucru, Dumnezeu vă va da darul Duhului Sfânt, așa cum ni l-a dat și nouă”.

Versetul 39

Venirea Duhului Sfânt anunța noua epocă și ei urmau să fie incluși în toate binecuvântările noului legământ. Să observăm dimensiunea acestei afirmații:

Faptele apostolilor 2.39: Căci pentru voi este promisiunea și pentru copiii voștri și pentru toți cei de departe, pe câți îi va chema Domnul Dumnezeu nostru.

Atunci când Petru folosește expresia „cei de departe”, el nu se referă la oamenii din ținuturi îndepărtate, ci, în esență, la poporul moral, spiritual, aflat sub legământ. În Efeseni 2, vedem că Pavel folosește această expresie pentru păgâni, care nu sunt în legământ cu Dumnezeu:

- **Efeseni 2.11-13,17:** De aceea, amintiți-vă că voi, odinioară națiuni în carne, care erați numiți necircumcizie de către cei numiți circumcizie, făcută de mână în carne, erați fără Hristos în timpul acela, înstrăinați de cetățenia lui Israel și străini de legămintele promisiunii, neavând speranță și fără Dumnezeu în lume. Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați departe, v-ați apropiat prin sângele lui Hristos. ... Și, venind, a vestit Evanghelia: pace vouă celor de departe și pace celor de aproape.

Așadar, iudeul este aproape de legământ. Păgânul este străin de legământ, este departe. În ziua Cincizecimii, Petru a proclamat mântuirea nu numai iudeilor, așa cum pretind unii în mod ignorant, ci iudeilor și copiilor lor și apoi „pentru toți cei de departe, pe care îi va chema Domnul Dumnezeu nostru”.

Să nu pierdem niciodată din vedere caracterul universal al mesajului Evangheliei. Creștinii au un mesaj pentru întreaga lume, iar după cum privește Dumnezeu pe oameni, nu există nici iudeu, nici grec, nici sclav, nici liber, nici barbar, nici educat, ci toți sunt păcătoși și au nevoie de un Mântuitor. Nu există nicio diferență, „căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu ... Pentru că nu este deosebire între iudeu și grec; pentru că același Domn al tuturor este bogat față de toți care-L cheamă” (Romani 3.23; 10.12).

Versetul 40

Petru vestește acest mesaj universal în primul rând oamenilor din Ierusalim. Ni se spune de asemenea:

Faptele apostolilor 2.40: Și cu multe alte cuvinte mărturisea și îi îndemna, spunând: „Salvați-vă din generația aceasta perversă”.

Cineva ar putea întreba: „Ce vrea să spună Petru prin aceasta? Credeam că unul dintre primele principii este că omul nu se poate mântui singur; că omul este absolut neajutorat, mort în greșeli și păcate, și totuși Petru spune: «Salvați-vă [pe voi înșivă]»”.

Petru nu spune: „Salvați-vă de iad și salvați-vă de mânia lui Dumnezeu”, ci: „Salvați-vă din generația aceasta perversă!”. Cu alte cuvinte: „Despărțiți-vă, prin botez, de această generație perversă, care Îl respinge pe Domnul Isus Hristos. Căci mânia lui Dumnezeu este peste această generație”. Domnul Isus prezisese că Templul va fi distrus la scurt timp după înălțarea Sa; nu va mai rămâne nici măcar o piatră peste alta (Luca 21.5,6). Poporul acesta era supus judecării. Petru spune, deci: „Dacă vreți să scăpați de această judecată, salvați-vă pe voi înșivă, lăsați-vă botezați în Numele Domnului Isus”.

Versetul 41

Care a fost reacția la îndemnul lui Petru?

Faptele apostolilor 2.41a: Aceia deci care au primit cuvântul lui au fost botezați; ...

Astfel, în ziua Cincizecimii, mii de oameni au primit cuvântul și au acționat imediat în conformitate cu credința lor. Ei s-au lăsat botezați. Botezul lor i-a despărțit de națiunea Israel, care l-a respins pe Hristos, și i-a făcut să facă parte dintr-un grup complet nou. Botezul i-a adus în comunitatea creștină.

Faptele apostolilor 2.41b: ... și în ziua aceea s-au adăugat cam trei mii de suflete.

La cine? Celor o sută douăzeci de credincioși menționați în Faptele apostolilor 1.15. Acum trupul crescuse.

Versetul 42

Faptele apostolilor 2.42: Și ei stăruiau în învățătura apostolilor și în comuniune, în frângerea pâinii și în rugăciuni.

Vedem patru lucruri afirmate în viața acestor noi credincioși:

1. „Și ei stăruiau ...”: Ei nu se numărau printre cei care vin în față, îngenunchează, își mărturisesc păcatele și declară primirea Domnului Isus Hristos. Apoi iau un mic exemplar din Evanghelia după Ioan, își notează numele persoanei care se ocupă de ei, părăsesc biserica și nu mai apar niciodată. Primii credincioși, care s-au alăturat comunității creștine, au intrat în părtășie cu aceasta.

„Și ei stăruiau în învățătura apostolilor”: Ei nu aveau încă un Nou Testament scris. Ei se bazau în întregime pe Vechiul Testament și pe tradiția orală. Deoarece apostolii erau învățători învățați de Dumnezeu, credincioșii au rămas acolo unde puteau primi învățătura necesară. Dacă mărturisești că Îl accepți pe Hristos ca Mântuitor, asigură-te că te găsești adesea acolo unde se deschide Cuvântul lui Dumnezeu. Astăzi avem întregul Nou Testament, iar Dumnezeu dorește ca poporul Său să se adune „nepărăsind strângerea noastră laolaltă, după cum obișnuiesc unii” (Evrei 10.25). Unii spun: „Oh, nu trebuie să vin să ascult Cuvântul. Nu am nevoie să merg la adunările poporului lui Dumnezeu. Pot să ies și să mă închin lui Dumnezeu în natură”. Dar, în timp ce mergi cu viteză prin țară și te bucuri de peisajele prin care treci, mă tem că nu te gândești prea mult la Dumnezeu și la mărturia Sa. Mă tem că devine din ce în ce mai frecvent ca unii să stea degeaba în pat duminica dimineața până pe la ora unsprezece și jumătate, apoi să se răsucescă leneș și să deschidă radioul sau televizorul.

2. „Și ei stăruiau ... în comuniune”: Creștinii din primul secol au ținut cu tărie la comuniune. Aceasta este important. Avem nevoie unii de alții; și de aceea Duhul lui Dumnezeu a coborât să ne unească într-un *singur* Să ne amintim unul dintre cele mai des citate versete din Biblie: „Harul Domnului Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu și comuniunea Sfântului Duh fie cu voi toți!” (2. Corinteni 13.14). Te-ai gândit vreodată la ce înseamnă comuniunea Duhului Sfânt? Este vorba despre faptul că Dumnezeu lucrează în inimile noastre și ne ajută să ne bucurăm împreună de lucrurile lui Dumnezeu în puterea Duhului Sfânt.
3. „Și ei stăruiau... în frângerea pâinii”: Frângerea pâinii este porunca prețioasă și sfântă a Cinei Domnului. Isus spune: „Faceți aceasta în amintirea Mea” (Luca 22.19). Primii creștini nu au neglijat aceasta. Ei au respectat această poruncă sfântă fără încetare.
4. „Și ei stăruiau... în rugăciune”: Al patrulea punct este că ei au perseverat în rugăciune. Să nu credem că aceasta înseamnă că ei rămâneau în rugăciune și părtășie în casele lor. Rugăciunea este o expresie a dependenței, iar atunci când poporul lui Dumnezeu simte cu adevărat nevoia lor, se adună pentru rugăciune. O întâlnire de rugăciune neglijată indică faptul că nu ți-ai recunoscut adevărata nevoie. Mă întreb câți dintre noi „stăruie în rugăciune”. Participi vreodată la o întâlnire de rugăciune? Tu spui: „Întâlnirile de rugăciune sunt prea seci pentru mine”. De unde știți asta? Nu ar fi bine să încerci și să vezi? Nu ar fi bine să vii și să vezi ce îi aduce pe oameni la rugăciune? Vei descoperi că îți lipsesc multe. Primii credincioși au continuat să se roage fără să se descurajeze. Iar cei din afară au observat.

Versetul 43

Faptele apostolilor 2.43: Și fiecare suflet a fost cuprins de teamă și multe minuni și semne se făceau prin apostoli.

Nu există nicio indicație că toți credincioșii au făcut minuni. Se spune că doar cei doisprezece

apostoli au vorbit în alte limbi și doar ei au făcut minuni. Acestea au fost semnele pe care Dumnezeu le-a dat pentru a-i convinge pe cei care se îndoiau.

Versetul 44

În acele zile de început, toți credincioșii erau împreună. Nu exista sectarism, nu existau conflicte, nu existau confesiuni.

Faptele apostolilor 2.44: Și toți cei care credeau erau împreună și aveau toate în comun; ...

Pentru o scurtă perioadă de timp au avut ceea ce unii numesc un ideal mondial: un fel de comunism creștin. Era bazat pe dragostea reciprocă - foarte diferit de comunismul secular modern. Credincioșii erau ca niște frați și surori în Hristos. Tolstoi spune: „Nu poți avea frățietate fără frați”.

Versetul 45

Faptele apostolilor 2.45: ... și își vindeau proprietățile și bunurile și le împărțeau la toți, după cum avea cineva nevoie.

Circumstanțe deosebite i-au determinat să-și vândă proprietățile. Domnul Isus prezisese judecata asupra Ierusalimului, așa că ce rost mai avea să păstreze posesiunile? Afirmatia „la toți” nu se referă la necredincioși, ci la comunitatea creștină, care împarte între ei.

Versetele 46,47

Să ne uităm la stilul lor de viață:

Faptele apostolilor 2.46,47a: Și în fiecare zi, stăruind într-un gând în templu și frângând pâinea acasă, își luau hrana cu bucurie și curăție de inimă, laudând pe Dumnezeu și fiind plăcuți întregului popor.

Să se observe că creștinii continuau să se întâlnească în Templu pentru serviciul divin.

Alții au văzut că s-a întâmplat ceva minunat. Ei nu puteau să nu observe aceasta:

Faptele apostolilor 2.47b: Iar Domnul adăuga în fiecare zi pe cei care erau mântuiți.

O, dacă poporul iubit al lui Dumnezeu ar putea fi văzut umblând înaintea Lui în bucurie și pace, unanim și statornic într-o părtășie atât de sfântă - ce efect ar avea aceasta asupra lumii din afară!

Sursa: <https://plymouthbrethren.org>

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Nota redacției: În Faptele apostolilor 2.1, versiunea Schlachter 2000 se spune: „Când s-a împlinit ziua Cincizecimii, toți erau la un loc unanimi”.

[2] Nota redacției: Tradus din cântarea „Tell me the old, old story” (1866) de Arabella Catherine Hankey (1834-1911): *I love to tell the story | of unseen things above; | of Jesus and His glory, | of Jesus and His love.*

[3] Nota redacției: Tradus din cântarea „Tell me the old, old story” (1866) de Arabella Catherine Hankey (1834-1911): *Tell me the story often, | for I forget so soon. | The early dew of morning | has passed away at noon.*